

Zveme vás na **MEGAKONCERT**
SPOLEČNÁ VĚC
ve Velkém sále Kongresového centra
v Praze na Vyšehradě

21. 12. 2012

Pojďte s námi uvítat počátek nového Platónského roku 21. 12. 2012 do Kongresového centra Praha, za účasti významných hvězd světové hudební scény. Koncert se koná v 19.00 hod. ve Velkém sále Kongresového centra Praha, vchod č. 4, předprodej vstupenek: e-shop www.dub.cz, Ticket Art Praha, tel.: 222 897 333, www.ticket-art.cz

Tomáš Pfeiffer (*1953) je český filosof, léčitel, biotronik. Je žákem a pokračovatelem filosofa a zakladatele biotroniky pana Josefa Zezulky (1912 – 1992). V první polovině 90. let se stal všeobecně známým díky pořadu Seance na TV Nova. Tato historicky první televizní dálková léčba překvapila ohlasem diváků a šíří úspěšnosti. Pracoval v komisi pro alternativní medicínu ministra zdravotnictví ČR. Zastával funkci mluvčího ČAOL. Založil Nadační fond Bytí, s jehož pomocí v Praze vybudoval a provozuje dům Biotronické centrum sociální pomoci se zaměřením na zdravotní prevenci, zejména onkologickou a biotronickou, a na přednáškovou činnost Duchovní univerzity Bytí, která byla založena v Praze 30. 3. 1994. Založil nakladatelství DIMENZE 2+2 Praha. Pořádá koncerty s názvem Společná věc na netradiční tajuplný historický nástroj – Vodnářský zvon, o kterém jsou první písemné zmínky z období dynastie Ming. V období let 2007 – 2012 se uskutečnilo více než 250 koncertů po celé České republice i v zahraničí.

Pomozte nám pomáhat
NADAČNÍ FOND BYTÍ

Od roku 1993 je v Praze budován a provozován naším Nadačním fondem Bytí dům Biotronické centrum sociální pomoci se zaměřením na přednáškovou činnost Univerzity Bytí a zdravotní prevenci zejména onkologickou a biotronickou. Je sídlem Duchovní univerzity Bytí založené dne 30. 3. 1994, jejíž přednášky pro veřejnost jsou zaměřeny na životní filosofii Bytí Josefa Zezulky.

Tomáš Pfeiffer

Číslo účtu:
1929826359/0800
konstantní symbol 379
ČS, a.s., Rytířská 29, Praha 1

IBAN:
CZ82 0800 0000 0019 2982 6359

Děkujeme
za jakoukoliv pomoc

Dům Biotronické centrum sociální pomoci

www.dub.cz

Tomáš Pfeiffer

21. 12. 2012
Společná věc

Je čas myslet na duchovní svátek dvacetipětistiletí a oslavit tohoto „platónského“ Silvestra koncertem Společná věc ve Velkém sále Kongresového centra v Praze na Vyšehradě.

Preambule:

Naplňuje se velké mystérium rezonance vesmírných věků. Neposedná zemská osa právě dokončila další z nesčetných kruhů precesního pohybu dětské káči – kapička věčnosti v délce přibližně 25.000 let je časem, který je téměř za horizontem lidské dějinné paměti. Kolo v kole

se točí a dostředivou dobu Óm střídá opačná – odstředivá, značená jako Ón. Právě v této době k Vám opět promluví kněží Ónu – Ti, kteří již před tisíci lety dávali lidem filosofii rovnovážné moudrosti. Od této vzdálené doby se stalo mnoho nového, vlastně z pohledu bodu času, ve kterém stojíme nyní – starého. Civilisace střídala civilisaci, často ve strmém růstu, který předcházela pádu. Pod taktovkou velkého dirigenta, který je vším – skladatelem, orchestrem, nástrojem i zvukem – odehrává se velké dobrodružství vývoje karavany života. Ano, nic nebylo a nebude – vše je. To jen mravenec nevidí ze své výšky dál, než za nejbližší

zrnko písku. Ale to je přeci přirozený řád světa. Vždyť tolik, tolik, tolik toho někdy mravenec nechápe v přesvědčení o své výjimečnosti (omlouvám se mravencům). Nízky ještě nevidí souvislosti, které by mohl chápat – být jimi. Vyhovuje mu „mít se rád“ a být šťastný v egoismu doznívající dostředivé doby Ryb. Vyhovují mu naučené fráze a „jednoměsíční“ kurzy, které slibují často to, co ani za životy nelze dosáhnout. A člověk nemyslí, zvláště je-li mu lichoceno – snadno zapomíná na rozdíl mezi autosugescí a skutečnou změnou, byť jediné vlastnosti svého nitra. Je to rozdíl mezi skutečnými duchovními praktiky a pouhou jejich náhražkou. To pak nejsou za peníz koupené duchovní „hodnoty“ v šarlatu ornátů, čepic a jiných „tajných“ odznaků. Dostředivý egoismus konce doby Ryb pronikl snad všude. Křesťan sahá po svém ráji, muslim touží po huriskách, východní jogín zas chce být dokonalým a hmotář chce porazit obludu strachu z nezajištění, či ukázat jak je výjimečný. Stále je já, já, vymezující sebe a svět ostatních. Jak nahoře tak dole, světlo střídá tmu – ano, svět je dvojný – duální a my si v něm vybíráme směřování, jednou jsme moudřejší, jindy více ošálení. Mámení Máji v kontrastu proti vesmírnému bratrstvu vědoucích

připravenému ti kdykoliv sloužit v podpoře celkového života. To jen duchovní pýcha a slabost ti nabízí myšlenky oddělení. Vše směřuje ke svému počátku – jednotě – (had požírá svůj ocas). Před tebou jdou po stezce myriády bratří, mnozí jsou dnes tam, kam ty dojdeš až v budoucnosti. Jejich jednota zahrnuje tebe jako sebe. To je stav vědomí – lásky, o které žádné New Age nemá potuchy a ani žádnou drogou jej nelze dosáhnout. Mistrovským dílem temnoty je našeptávání, že člověk žádnou pomoc nepotřebuje, že prý každý sobě mistrem, a že doba mistrů již pominula.

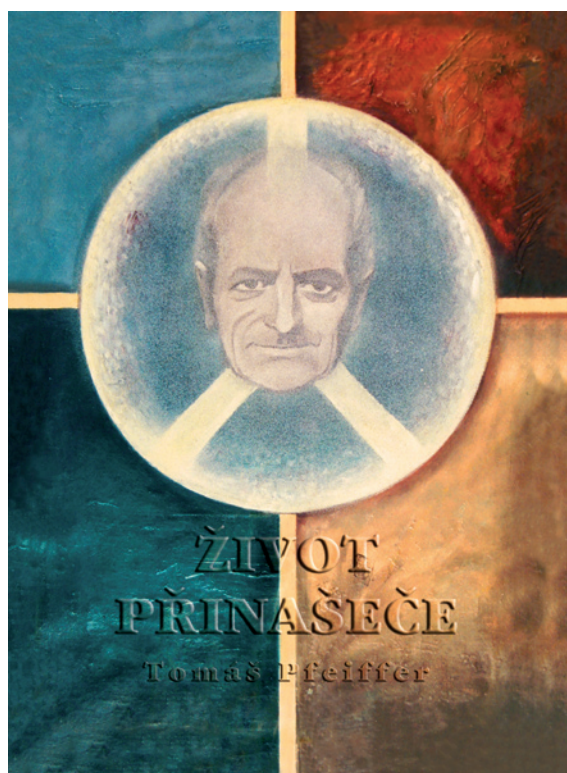
Paradoxem je, že hlasatelé těchto myšlenek se sami vždy odvolávají více na dávné mistry než na vlastní inspirované poznání. I to je egoistická snaha po rozdělení bratrských stupňů života – snad je to tak i proto, že v minulosti ti, co se za mistry vydávali, jimi byli ve skutečnosti jen málokdy.

V neposlední řadě nikdo z výše zmíněných v nekonečné řadě obchodníků s duchovností, „láskou“, kompilátorů přivlastňujících načtené a slyšené, a vydávajících to pak za své vlastní poznání a stupeň, si

jistě nepřeje, aby bylo nastaveno zrcadlo skutečným mistrem. Ten duchovno nikdy neprodává, je každému bratrem. Tak bylo, jest a bude. Proto bylo a je jejich učení vždy bagatelizováno, potlačováno a pomlouváno. Kaliuga ale končí, čas přípravy změny je střídán časem naplnění. I ten jistě potrvá ještě mnoho let.

Začátek předchází konec.

Kolo se točí, vesmírné vlivy, které zásadně ovládají jedince i celek a někdy dokonce zcela určují jejich

myšlení a jednání, se na dvou místech zvěrokruhu střídají v protipólu. Zde přichází velké otřesy. Vždy po 12 000 letech. Ne, nemusíte se bát – nejste sami, dostanete vždy oč požádáte životním nasměrováním. Není to konec, jen velká změna.

Přichází doba velkého výběru. Mnohé opustíme a mnohé získáme. Špatná zpráva pro dobový egoismus. Je konec se zažitými schémata. S koncem Mayského kalendáře pomalu končí doba boje, soutěže, oddělování v nenasytné kastovní vlčí morálce „úspěchů“

přes záda bratří (i těch nižších, než je člověk). Každé svítání předchází tma. Negativní přežitá filosofie nikdy nepřinese dobro a postup dále, v oddělení tvoříme sami sobě vězení. Přichází zlatý věk a s ním opak všeho výše zmíněného. Nastane ale sám o sobě. Vždy před dobou přelomu se rodí ten, kdo jej přichází připravit. Vysoká duchovní bytost – Přinašeč. Čechy mají v tomto ději zásadní význam. Právě před sto lety se zde narodil muž, který dostal do vínku tento úkol. Pokud vás toto velké tajemství a jeho osud zajímá, podívejte se do knihy Život přinašeče, která popisuje jeho život včetně dobových dokumentů. Praha tak byla aktivována jako duchovní centrum světa pro dalších 6.000 let.

Svátek

Silvestrovské přelomy slavíme každoročně 31. 12., ale datum 21. 12. 2012 je přece jen něco jiného. Stejně jako Silvestr, toto datum není jen koncem, ale i začátkem další epochy. U jejího zrodu najdeme v naší vlasti mnoho slavných jmen, v minulosti je to Přemysl, sv. Václav, Karel IV., Hus, Čapek, Masaryk, Anežka, Ludmila a mnoho dalších osobností umění, vědy i filosofie. Je tedy rozhodně co slavit.

Zveme Vás na koncert – oslavu, kde zazní nástroj Vodnářský zvon i mnoho významných hostů koncertu. V jejich mistrovském podání uslyšíme mnohé z klenotů tvorby minulých staletí až po současnost.

Návštěvníci se mohou těšit na neopakovatelné setkání předních světoznámých osobností vážné a klasické hudby.

Paní Maida Hundeling je v současné době jednou z nejvýznamnějších a nejvyhledávanějších dramatických sopranistek Evropy. Potvrzuje to nejen její Aida před 5000 diváky ve Festspielhausu v Salzburgu v roce 2009, ale i Alžběta ve Wagnerově Tannhäuseru v milánské La Scale. Maida Hundeling hostuje jako operní, oratorní a kantátová zpěvačka v Německu, Belgii, Dánsku, Japonsku, Rakousku, ve Spojených státech.

Nositel Thálie Jan Vacík – tenor. Je pravidelným hostem Národního divadla v Praze. Vystupoval na mnoha světových pódii včetně italské La Scaly. Jan Vacík má rozsáhlý koncertní repertoár, s velkým úspěchem zpíval nesčetněkrát sólový part v Beethovenově Deváté symfonii a spolupracuje s předními producenty a režiséry.

Panochovo kvarteto – světová špička v interpretaci kvartetní hudby. Panochovo kvarteto hraje již více než čtyřicet let ve stejné sestavě: Jiří Panocha (1. housle), Pavel Zejfart (2. housle), Miroslav Sehnoutka (viola) a Jaroslav Kulhan (violoncello). Soubor je považován za vynikajícího představitel české kvartetní tradice.

Jiří Bárta – přední světový violoncellista. Jeho nahrávky u firmy Supraphon byly časopisem Harmonie dva-